

Una transformació qualitativa i estructural

Fernando Fantova

DB. Revista de la Diputació de Barcelona, núm. 148, Setembre-October 2007, p. 27

No hi ha cap dubte que per als nostres municipis i institucions en general els canvis legislatius relacionats amb l'atenció a la dependència i els serveis socials es converteixen en un repte. No obstant això, no entendríem correctament aquest repte si no ens adonem que aquestes mateixes modificacions normatives no són sinó una resposta a importants transformacions socials que afecten la nostra estructura demogràfica, les condicions de salut, els models familiars, el teixit social... En aquest context, estimo que no ens trobem en una conjuntura en la qual es tracta d'agregar noves necessitats, poblacions, prestacions o serveis. Més aviat es tracta, crec jo, d'aprofitar aquesta onada, aquest flux de noves exigències, drets, expectatives i recursos per abordar una operació de transformació qualitativa i estructural de la nostra xarxa de serveis socials i incrementi la seva centralitat i el seu impacte com a part del sistema de benestar.

Per això crec que el primer és reconèixer i potenciar els sistemes socials com a àmbit d'activitats (fins i tot abans de preguntar-nos si seran públics o privats). Es tracta d'identificar i fer visible quina és l'aportació específica, el valor afegit propi dels serveis socials que, al meu entendre, és el de brindar a totes les persones oportunitats de relació (basades en un coneixement tècnic) útils per al seu desenvolupament autònom i integració comunitària. L'altra cara de la moneda és la de l'enfortiment dels sistemes públics de serveis socials, combinant les garanties que ofereixen eines com ara les carteres i els mapes de serveis socials amb la flexibilitat necessària per a una intervenció social participativa i amigable amb les xarxes familiars i informals en general. Per a això és necessari avançar en una progressiva limitació del copagament en els serveis socials públics.